

Sygn. akt: I C 56/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2019 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A.

z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 42.839,46 (czterdzieści dwa tysiące osiemset trzydzieści dziewięć złotych i czterdzieści sześć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości 10 % rocznie, lecz nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 40.580,24 zł (czterdzieści tysięcy pięćset osiemdziesiąt złotych i dwadzieścia cztery grosze) od dnia 9 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.153 zł (cztery tysiące sto pięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściąganie od pozwanej M. D. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie kwoty 1.606 zł (jeden tysiąc sześćset sześć złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt **I C 56/19**

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. D. na jego rzecz kwoty 42.839,46 złotych z odsetkami umownymi w wysokości 10 % rocznie, lecz nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 40.580,24 złotych od dnia 9 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że wierzytelność objęta pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z tytułu umowy pożyczki z dnia 4 listopada 2015 roku zawartej przez nią z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwana nie spłaciła tej pożyczki i nie reagowała na wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej M. D., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła powodowi kwotę 42.839,46 złotych z odsetkami umownymi w wysokości 10 % rocznie, lecz nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 40.580,24 złotych od dnia 9 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 536 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana M. D. wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, nie przedstawiając żadnej argumentacji.

W toku procesu złożyła pismo, w którym zarzuciła, iż wypowiedzenie umowy kredytu stanowiło naruszenie art. 5 kc, gdyż bank wezwał ją do wniesienia opłaty uwiarygadniającej, a co za tym idzie wypowiedzenie umowy miało charakter warunkowy, co zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 listopada 2015 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z M. D. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 47.790 złotych.

(bezsporne, a nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 04.11.2015r. – k. 57-62)

M. D. początkowo spłacała raty pożyczki, jednakże później tego zaprzestała. Okoliczność ta stała się przyczyną wypowiedzenia jej w dniu 20 lutego 2018 roku przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowy pożyczki i wezwania jej do zapłaty zadłużenia wynoszącego wówczas kwotę 39.003,14 złotych.

W treści wypowiedzenia znalazła się adnotacja, że spełnienie przez pożyczkobiorcę określonych warunków spowoduje utratę mocy wypowiedzenia.

(dowód: historia operacji – k. 37-40, wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 20.02.2018r. – k. 41-43)

W dniu 27 lipca 2018 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą wezwała M. D. do zapłaty kwoty 42.683,83 złotych tytułem należności wynikających z umowy pożyczki nr (...). M. D. nie uregulowała tej należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 47, wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 44)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu w całości.

Na wstępie wskazać należy, iż w świetle stanowisk stron postępowania za niewątpliwe i jednoznacznie ustalone uznał Sąd zasadnicze okoliczności leżące u podstaw zgłoszonego powództwa. Niewątpliwym a zarazem niekwestionowanym w toku procesu były bowiem takie okoliczności jak fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki nr (...) w dniu 4 listopada 2015 roku z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. i fakt braku spłaty należności z tej umowy. Okoliczności

te znajdują nadto potwierdzenie w przedłożonych przez stronę powodową do akt dokumentach w postaci umowy pożyczki, oświadczenia o jej wypowiedzeniu, wezwaniach pozwanej do zapłaty należności oraz wyciągu z ksiąg bankowych. W świetle uregulowania

z art. 232 zd. pierwsze kpc to na stronie pozwanej spoczywał w tej sytuacji ciężar dowodu spłaty zobowiązania względem powoda (odzwierciedla to również rzymska paremia

„ei incumbit probatio qui dicit, non ei qui negat”). Tymczasem pozwana nie wykazała,

że spłaciła zobowiązania zaciągnięte na podstawie w/w umowy pożyczki. Nie można bowiem uznać za przekonujący dowód w tym zakresie potwierdzenie wpłaty z dnia 3 sierpnia 2018 roku (vide: k. 69). Po pierwsze, jest to tylko kserokopia dokumentu, a nie jego oryginał. Po drugie, wpłata została dokonana na nieaktualne konto, a sama pozwana przedłożyła pismo powoda z dnia 24 lipca 2018 roku informujące ją o zmianie numeru rachunku do spłat (vide: k. 66). Po trzecie zaś, z dowodu wpłaty wynika, że dotyczyła ona miała spłaty należności z dwóch różnych umów bez rozbicia uiszczanej należności na poszczególne umowy.

Pozwana w żaden sposób nie podważyła ani autentyczności, ani prawdziwości danych zawartych we wskazanej dokumentacji, nie wykazała też, by wbrew twierdzeniom powoda spłaciła przynajmniej część zobowiązań od niego dochodzonych. Treść wyciągu z ksiąg banku w połączeniu z wydrukiem historii rachunku bankowego w jednoznaczny sposób pozwalają zaś na zweryfikowanie wysokości roszczeń nim objętych w konfrontacji z wysokością wierzytelności objętej żądaniem pozwu.

Pozwana zgłosiła natomiast zarzut przedwczesności powództwa z uwagi na brak skutecznego wypowiedzenia umowy, którego uwzględnienie winno prowadzić do oddalenia zgłoszonego powództwa.

Zarzut ten jednak okazał się być w ocenie Sądu niezasadny. Otóż – jakkolwiek rację ma pozwana, iż w judykaturze przyjęto, że warunkowe oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy bankowej jest niedopuszczalne – to jednak nie sposób przenieść tę argumentację

na niniejszy przypadek. Po pierwsze, w ocenie Sądu z uwagi na sposób sformułowania stosownej klauzuli w wypowiedzeniu umowy rachunku trudno w tym przypadku mówić

o warunku w rozumieniu art. 89 kc. Przyjąć bowiem należy, iż in concreto klauzula ta nie przesądza o ustanowieniu warunku w zakresie skuteczności oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, a jedynie sugeruje klientowi banku możliwość podjęcia działań mających na celu dalsze trwanie umowy. Po drugie zaś, nawet gdyby przyjąć, iż brzmienie w/w klauzuli przesądza o uznaniu jej za warunek w rozumieniu art. 89 kc, to z pewnością byłby to warunek rozwiązujący a nie zawieszający. Spełnienie przez pozwaną świadczenia skutkowałoby bowiem rozwiązaniem skutku jednostronnego oświadczenia w postaci wypowiedzenia umowy, czyli powrotem do trwania umowy. Za niedozwolone przyjmuje się zaś w doktrynie

i orzecznictwie ustanawianie warunków zawieszających. O warunku zawieszającym mówi się wówczas, gdy powstanie skutku czynności prawnej uzależnione jest od zdarzenia przyszedłego

i niepewnego. Jeśli zaś od takiego zdarzenia uzależnione jest ustanie skutków czynności prawnej, wówczas mówimy o warunku rozwiązującym. Powód formułując w taki sposób treść klauzuli w wypowiedzeniu umowy nie warunkował skuteczności wypowiedzenia umowy, bo ono dokonało się już w momencie złożenia stosownego oświadczenia. Zasugerował jedynie możliwość powrotu do umowy, a więc rozwiązania skutku w postaci wypowiedzenia umowy, w przypadku spłaty zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, co jednak nie nastąpiło.

W realiach sprawy brak również jakichkolwiek podstaw do uznania, iż powód nadużył przysługujące mu prawo podmiotowe. Pozwana pożyczyla od powoda pieniądze

w stosunkowo wysokiej kwocie. Zaniechała spłaty należności z umowy, nie wskazując, by przyczyną takiej sytuacji była jakaś nadzwyczajna sytuacja w jej życiu osobistym lub zawodowym. Oczywiście konsekwencją braku spłaty należności z umów bankowych jest wypowiedzenie takich umów, do czego doszło również i w tym przypadku. Od czasu wpływu sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym do czasu wydania niniejszego rozstrzygnięcia minęło 9 miesięcy, a pozwana w tym czasie nie uiszczyła na rzecz powoda żadnej części należności wynikających z umowy pożyczki, w tym choćby rat pożyczkowych wynikających z tej umowy. W tej sytuacji zarzut z art. 5 kc postawiony przez pozwaną jawi się jako zupełnie niezasadny.

Mając zatem powyższe na uwadze – na podstawie art. 720 § 1 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o regułę z art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r., poz. 265), zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.153 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).

W konsekwencji przyjętej reguły orzeczenia o kosztach procesu na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2019r. poz. 785) Sąd nakazał ściąganie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie kwoty 1.606 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III wyroku). Na koszty te składała się wyłącznie nieuiszczona dotychczas część opłaty sądowej od pozwu.

/-/ SSR Krzysztof Połomski